

Arrest

nr. 324 848 van 10 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14 / 6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (hierna: verzoeker) en X (hierna: verzoekster), die beiden verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 november 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers verklaren de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 26 februari 2020 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 september 2022 en op 14 mei 2024 worden verzoekers gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 17 oktober 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent Angolees staatsburger en geboren op 14 september 1984 in Cazenga, een deelgemeente van Luanda, Angola. U bent getrouwd met C.E.G.C. en samen heeft u 4 kinderen. U werkte in Angola voornamelijk als autoverver, huisschilder en in de bouw. In het voorjaar van 2017 solliciteert u naar een job bij de MPLA om tijdens de verkiezingen voor hen te werken. U krijgt de job en u werkt vervolgens van maart tot september 2017 als chauffeur tijdens de verkiezingscampagne van de MPLA. U ontvangt geen salaris, maar heeft de belofte gekregen dat u achteraf voor uw werk beloond zal worden.

Na afloop van de verkiezingen in september 2017 hoort u echter niets van de toezeggingen die u zijn gedaan. In de maanden februari 2018 tot februari 2019 reclameert u enkele keren bij het comité van de MPLA uw achterstallige beloning en u neemt eenmaal deel aan een manifestatie in Maianga. Vanaf mei 2019 ontvangt u berichten met bedreigingen op uw gsm. In totaal ontvangt u 4 anonieme berichten op uw telefoon. Op 25 juli 2019 wordt uw zwangere vrouw thuis aangevallen door gemaskerde mannen en wordt zij het slachtoffer van seksueel geweld. U was op dat moment niet thuis. In de nacht van 10 op 11 november wordt uw gezin opnieuw aangevallen. Ook dit keer lukt het u aan de aanval te ontsnappen, maar uw vrouw wordt voor een tweede keer seksueel misbruikt. De volgende ochtend gaat u samen met uw vrouw naar het ziekenhuis en diezelfde dag, op 11 november, wordt uw vierde zoon geboren. In het ziekenhuis leert u een zekere H. kennen. Na uw verhaal aangehoord te hebben helpt H. uw vertrek uit Angola te organiseren.

Op 05 februari 2020 neemt u samen met uw vrouw en kinderen het vliegtuig naar Portugal. Na enkele dagen in Lissabon te hebben verbleven, besluit u door te reizen naar België waar u samen met uw gezin op 08 februari 2020 aankomt. Op 26 februari 2020 dient u samen met uw vrouw een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: de cédulas pessoais van uw vrouw, uzelf en uw vier kinderen, uw trouwakte, een attest van de behandelend psycholoog van uw vrouw, een zestal foto's ter staving van uw werkzaamheden voor de verkiezingen, een medisch verslag van dr. A. en een attest van de DVAB van uw vrouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat uzelf géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) in eerste instantie evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u aangetekend werden verstuurd op 21 mei 2024. Het CGVS mocht geen opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud van u ontvangen, waardoor de conclusie wordt getrokken dat u akkoord gaat met de inhoud van deze zoals opgesteld door de protection officer.

U werd tweemaal door het Commissariaat-generaal gehoord, te weten op 08 september 2022 als ook op 14 mei 2024. In onderstaand schrijven zal telkens naar de twee persoonlijke onderhouds worden gerefereerd als “NPO 1”, te weten het persoonlijk onderhoud op 08 september 2022 en “NPO 2”, te weten het persoonlijk onderhoud op 14 mei 2024.

U haalt in uw verzoek om internationale bescherming aan dat u in Angola vervolging door de Angolese overheid én de MPLA vreest vanwege dat u uw door hen gedane belofte van huis en werk reclameerde, als ook omdat u op de hoogte zou zijn van de fraude die er plaats zou hebben gevonden tijdens de nationale verkiezingen in 2017.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd doordat u tijdens het tweede onderhoud bij aanvang aangeeft op DVZ in 2020 én bij het eerste onderhoud op het CGVS in 2022 niet naar waarheid te hebben gesproken over uw reis- en identiteitsdocumenten, noch over uw reis naar België, noch over de personen die u geholpen zouden hebben.

Op DVZ en tijdens het eerste onderhoud verklaarden u en uw vrouw dat uw reisdocumenten vlak voor vertrek door een derde persoon zouden zijn geregeld en dat u de paspoorten nooit in handen zou hebben gehad (Verklaring DVZ, vraag 28 en NPO 1, p. 6-7). **Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud blijkt u opeens al meer dan 10 jaar voor effectieve vertrek uit Angola en om redenen vreemd aan uw vluchtmotieven in het bezit te zijn geweest van een internationaal paspoort.** U had namelijk al eerder de intentie om Angola te verlaten om in het buitenland te gaan werken, maar “het was u niet eerder gelukt” (NPO 2, p.5-6). Uw vrouw gaf -na meerdere keren insisteren van de protection officer- uiteindelijk toe dat u beide zowel haar paspoort als de visums bij de Portugese ambassade zelf hebben aangevraagd en dat u beide dit zónder problemen hebben kunnen doen (20/XXXXXB: NPO2, p.24-25).

Ook geeft u geen duidelijkheid over waar u heeft verbleven na aankomst in Europa en blijken u en uw vrouw niet rechtstreeks van Angola naar België te zijn gereisd (Vragenlijst DVZ, vraag 37), maar u zou

naar **Lissabon in Portugal** zijn gevlogen en daar enige tijd hebben verbleven zónder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO 2, p.3-5). Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u nog niet geweten te hebben waar u zou zijn geland en dat u met uw vrouw discussieerde over of het nu Spanje of Portugal geweest was (NPO 1, p.9). U verklaarde tijdens het tweede onderhoud dan weer slechts twee dagen in **Portugal** te hebben verbleven, te weten van 05 tot 07 februari 2020, waarna u direct doorreisde naar België (NPO 2, p.3), doch u laat het na hier bewijzen van voor te leggen. Bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België heeft u verklaard **19 dagen later, te weten op 24 februari 2020 in België te zijn aangekomen** (zie ook Bijlage 26).

Bovendien hebben zowel u als uw vrouw tijdens het **eerste persoonlijk onderhoud** uitgebreide verklaringen afgelegd over de eerste periode in België (NPO 1, p.12-13). Een tijd waarvan uw vrouw zelfs aangaf dat uw gezin **opgesloten** zou hebben gezeten (NPO 1 p.11-12 en 20/XXXXXB NPO 1, p.14-16). Verklaringen welke dan tijdens het tweede onderhoud volledig **verzonnen** bleken te zijn, daar u gedurende ruim twee weken, zo verklaarde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, in de buurt van Mechelen **bij vrienden zou hebben verbleven** (NPO 2, p.8-9).

Een verklaring **waarom** u de eerste jaren na uw aankomst in België **onwaarheden** heeft verklaard over uw vertrek uit Angola, uw reisweg én uw verblijf in Europa geeft u niet, waardoor uw algemene geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd.

Het gegeven dat u "zelf" bij aanvang van het tweede onderhoud naar voren komt met bovenstaande 'correcties' is geen verschoningsgrond, noch vergoelijking, daar u in de lange periode tussen de twee persoonlijke onderhoudsopnames op het CGVS geen enkele blijk heeft gegeven van ook maar een intentie om aan te geven dat uw eerdere verklaringen niet naar waarheid waren. Dat u vooraleerst heeft **verzwegen** in andere Europese landen verbleven te hebben, u in Portugal géén verzoek om internationale bescherming heeft ingediend én u geen duidelijk zicht geeft op waar en wanneer u dan wél na uw vertrek uit Angola, als ook na aankomst in Europa heeft verbleven, zijn stuk voor stuk elementen die uw algemene geloofwaardigheid aantasten en bovendien uw (dringende) nood aan internationale bescherming ondermijnen aangezien u naliet om onmiddellijk na uw aankomst in Europa internationale bescherming aan te vragen.

Er wordt bovendien vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het is niet geloofwaardig dat u en uw gezin in Angola in 2019 slachtoffer zijn geworden van vervolgingsfeiten door de Angolese overheid vanwege uw reclameren van onbetaald loon en uw werkzaamheden tijdens de kiezingcampagne van de MPLA in 2017.

U stelt als chauffeur te hebben gewerkt tijdens de verkiezingen in 2017 en dat u en uw gezin in Angola vervolgd werden, omdat u de vergoeding voor uw verrichte werk opeiste, als ook omdat u getuige zou zijn geweest van verkiezingsfraude.

Allereerst stelt het CGVS niet meteen in vraag dat u enige rol zou hebben gespeeld tijdens de verkiezingcampagne in 2017, maar het CGVS sluit wel een rol van (enig) belang uit, gezien uw wel erg beperkte verklaringen over uw zogenaamde functie tijdens deze campagne. **Het is dan ook niet geloofwaardig dat u en uw gezin vervolgd werden in Angola omwille van uw werk voor de verkiezingcampagne van het MPLA in 2017.**

Het is zoals gezegd niet geloofwaardig dat u een grote of belangrijke rol speelde tijdens de verkiezingcampagne van de MPLA in 2017:

- **U weet niet**, ondanks uw werkzaamheden tijdens de verkiezingen voor de partij en waardoor u vervolging vreest én ondanks dat u "rechtstreeks" onder de campagneleider zou hebben gewerkt (NPO 2, p.16), **waar de verkiezingcampagne van de MPLA in 2017 over ging, noch wat de verkiezingsslogan van de MPLA toen was (NPO 1, p.26).**

- **Uw vrouw weet niet eens**, ondanks uw werk voor de partij en ondanks dat u beiden de MPLA als vervolgingsactor aanwijzen, **waar de afkorting MPLA voor staat (20/XXXXX B - NPO 1, p.30).**

- **U geeft geen eenduidige, noch geloofwaardige verklaringen over wie uw directe leidinggevende was tijdens uw werkzaamheden als chauffeur.** Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat u direct onder leiding van generaal K. stond (NPO 1, p.24). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zwakt u dit af door te zeggen dat generaal K. rechtstreeks contact had met "de mannen" voor wie u chauffeur was (NPO 2, p.17). Generaal K. is de bijnaam voor General M.H.V.D. Jr., welke in 2017 het hoofd was van het nationale onderzoeks- en analysebureau (GEPA), als ook het hoofd van de militaire staf van de president. **Het is niet aannemelijk dat u als tijdelijke chauffeur zónder enige lidmaatschap van de partij (en die aangeeft zelfs "anti-partij" te zijn) en zónder arbeidscontract (NPO 1, p.26 en NPO 2. P.11-12) tijdens een verkiezingcampagne direct onder de rechterhand van de Angolese president zou werken. Het feit dat u dit wel beweert, als ook dat u geen kennis heeft over de inhoud van de verkiezingcampagne, ondermijnt de geloofwaardigheid van de rol die u gespeeld zou hebben tijdens die verkiezingcampagne.**

Ook over met wie u samengewerkt zou hebben tijdens de 7 maanden geeft u geen helder inzicht of eenduidige verklaringen:

- Tijdens het eerste onderhoud verklaart u dat u chauffeur was voor de delegaties van Zuid-Afrika, Namibië en Rwanda (NPO 1, p.21), tijdens het tweede onderhoud spreekt u enkel nog over Zuid-Afrikanen (NPO 2, p.13).
- Ondanks dat u 7 maanden 'heel veel uren, véél dagen' zou hebben samengewerkt met een drietal buitenlanders (NPO 2, p.13) en pas drie dagen voor het einde van de verkiezingscampagne van uw werk weer naar thuis terugkeerde (NPO 1, p.30), u kan de namen van die drie buitenlanders niet eenduidig zeggen, noch bent u consistent over uit welk land zij zouden komen. Zo noemt u één van de mannen zowel Marcos, Matthew als Matthias en beweert u dat Eli zowel uit Zuid-Afrika als Namibië kwam (NPO 1, p.28 en NPO 2, p.17).
- Van de enige directe Angolese collega die u gehad zou hebben, een zekere Elia kan u dan weer enkel de voornaam geven (NPO 1, p.28).
- Tijdens het tweede onderhoud beweert u dan weer géén directe Angolese collega's te hebben gehad (NPO 2, p.13).

Voor iemand die 7 maanden intensief gewerkt zou hebben aan een verkiezingscampagne (NPO 2, p.12-13) mag tenminste verwacht worden dat hij meer gedetailleerde informatie kan geven over zijn directe leidinggevende, als ook over zijn directe collega's. Het feit dat u dit niet kan ondermijnt uw rol tijdens de MPLA verkiezingscampagne in 2017 nog meer.

Het is eveneens niet geloofwaardig dat u gevisieerd zou worden, omdat u op de hoogte zou zijn van gepleegde verkiezingsfraude.

- U geeft zelf aan dat de informatie die u zou hebben over verkiezingsfraude, "**publieke kennis**" is en dat iedereen die voor de verkiezingen had gewerkt dat er van op de hoogte was (NPO 2, p.26) .
- U geeft zelf aan dat u geen bewijs heeft van mogelijke fraude die zou zijn gepleegd en u weet zelf ook niet waarom de MPLA juist u zou vervolgen (NPO 2, p.26).
- Gezien de Angolese overheid meer dan 3000 nationale en internationale observators had uitgenodigd om het verloop van de verkiezingen te monitoren is het niet aannemelijk dat de Angolese overheid en de MPLA u als eenvoudige chauffeur zouden viseren (zie ook COI, blauwe map, administratief dossier).
- Zoals supra uiteengezet, is het niet geloofwaardig dat u een hoge rol of positie gehad zou hebben tijdens de verkiezingscampagne, waardoor het ook niet geloofwaardig is dat u beschikt over gevoelige informatie over verkiezingsfraude.

U maakt daarnaast niet aannemelijk dat de geweldsincidenten waar u en uw gezin in 2019 het slachtoffer van werden, gerelateerd zijn aan het werk wat u 2 jaar eerder zou hebben verricht voor de MPLA tijdens de verkiezingen in 2017. U geeft namelijk enkel vage en algemene verklaringen over wat de nasleep was van het reclameren van uw achterstallig loon:

- **U kan niet uitleggen wie uw agressoren zouden zijn en u weet ook niet wie specifiek u zou willen doden** (NPO 2, p.20). U verklaart enkel dat het "mensen zijn die voor de regering werken" (NPO 2, p.20). U denkt verder ook dat het mensen zijn die voor de MPLA werken en dat ze u zouden willen doden omdat u opeiste wat u had moeten krijgen, maar wat u niet heeft gehad (NPO 2, p.20-21).
- In de 4 berichten die u vanaf mei 2019 zou hebben ontvangen stond niet vermeld wie de afzender was en u kende het nummer waarvan ze gestuurd werden eveneens niet (NPO 2, p.19).
- U spreekt vaag over "jongeren die begonnen te verdwijnen en die na een nacht dood werden aangetroffen" (NPO 1, p.23 en NPO 2, p.19). U had dit gehoord op de radio en verklaart dat "iedereen" erover sprak.
- Het is pas daarna dat u de link legde tussen de berichten die u zou hebben ontvangen en de jongeren die stierven (NPO 2, p.19-20).
- U verklaart dat "heel veel van die mensen, heel veel van hen hadden meegewerkt aan de verkiezingen in 2017 stierven" (NPO 2, p.22), **u kent echter niemand persoonlijk, ook niet van uw verkiezingscampagnecollega's, die vervolgd zou zijn geweest** (NPO 2, p.20).
- U baseert uw angst voor vervolging door de Angolese overheid enkel op wat u heeft gehoord en gelezen op het Internet, de radio en nieuwszenders en op wat u dént (NPO 1, p.29 en NPO 2, p.19-22).
- **U werkte bovendien tot de maand oktober 2017 voor de nationale verkiezingen, maar uw gezin zou pas zijn aangevallen in juli 2019.** Ondanks dat u in die bijna twee jaar regelmatig uw onbetaalde loon zou zijn gaan reclameren bij het centraal comité van de MPLA (NPO 1, p.28) en begin 2019 deelnam aan een manifestatie die door de politie uiteen gedreven zou zijn, zou u pas in mei 2019 voor het eerst een anoniem bericht met bedreiging hebben ontvangen, waarvan u denkt dat het van de MPLA komt (NPO 2, p.20).

Uw vrees bestaat dan ook enkel uit eigen aannames welke u op geen enkele wijze staft: niet met documenten, noch met overtuigende verklaringen.

Uw reacties op en gedragingen na de verklaarde vervolgingsfeiten zijn tenslotte ook weinig aannemelijk voor iemand die de Angolese overheid vreest.

- U heeft de berichten met bedreigingen, ondanks dat zij het enige tastbare bewijs vormen dat u vervolgd werd, niet bewaard (NPO 1, p.33).
- Na ontvangst van de dreigberichten zou u uw telefoonnummer niet veranderd hebben. Dit omdat u er eenvoudigweg niet aan toegekomen zou zijn (NPO 2, p.21) én omdat u "gehecht" was aan het telefoonnummer (NPO 1, p.33).

- U veranderde uw gsm-nummer dan opmerkelijk genoeg wél vlak voor uw vertrek uit Angola (NPO 1, p.33).
- Opmerkelijk genoeg heeft u, ondanks dat u sinds februari 2012 een Facebookaccount <https://www.facebook.com/X> heeft, geen enkel bericht op het account staan tot aan februari 2020, eveneens rond uw vertrek uit Angola (zie ook blauwe map, administratief dossier).
- Ondanks uw beweerde vrees voor en vervolging door de Angolese overheid en MPLA, heeft u zonder problemen reisdocumenten kunnen bekomen én zonder problemen het land kunnen verlaten – hierbij gebruik makend van uw eigen Angolese paspoort (NPO 2, p.6 en p.27).

Er dient te worden opgemerkt dat het mogelijk is dat u -en uw vrouw in het bijzonder- in Angola het slachtoffer werden van geweld. Maar, hoe ingrijpend dergelijke gebeurtenissen ook mogen zijn, gezien de ongeloofwaardigheid van de door u geschetste context waarin eventuele geweldsincidenten plaats zouden hebben gevonden, kan het niet anders dan dit als losstaande gebeurtenissen te beschouwen die niet onder de Conventie van Genève vallen of gelinkt kunnen worden aan één van de criteria van de Geneefse conventie. U noemt tevens geen gegronde redenen om aan te nemen dat u in Angola opnieuw slachtoffer zou worden van eventuele gelijkaardige feiten.

Uit al het bovenstaand dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land verlaten heeft uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de vrees die u aanhaalt in hoofde van uw kinderen F.M.C.D., E.C.D., J.F.C.D. en M.E.C.D. dient opgemerkt te worden dat deze vrees gestoeld is op de door u aangehaalde vrees voor de Angolese overheid. Er is echter al vastgesteld dat het CGVS het niet geloofwaardig acht dat u vervolgd zou zijn door de Angolese overheid (supra). Bijgevolg is de vrees in hoofde van uw kinderen F.M.C.D., E.C.D., J.F.C.D. en M.E.C.D. eveneens ongeloofwaardig.

Tot slot moet vermeld worden dat uw gezondheidstoestand (uw knieprobleem) niet in twijfel getrokken wordt.

Er dient echter te worden opgemerkt dat deze problemen een velerlei aan oorzaken kan hebben. Bovendien zijn deze medische problemen die u aanhaalt als reden voor uw verzoek tot internationale bescherming, als ook uw eventuele nood aan medische verzorging, motieven die zijn vreemd aan de Conventie van Genève, en zijn ze evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade uitmaken zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van uw nood aan medische verzorging in België dient u de geëigende procedure te volgen, met name een aanvraag in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit al het bovenstaand dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land verlaten heeft uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Alle voorgelegde documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen derhalve bovenstaande beoordeling niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U bent Angolees staatsburger en geboren op 16 december 1984 in Luanda, Angola. U bent getrouwd met M.D. en samen heeft u 4 kinderen. Uw man werkte in Angola voornamelijk als autoverver, huisschilder en in de bouw. In het voorjaar van 2017 solliciteert uw man naar een job bij de MPLA om tijdens de verkiezingen voor hen te werken. Hij krijgt de job en hij werkt vervolgens van maart tot september 2017 als chauffeur tijdens de verkiezingscampagne van de MPLA. Uw man ontvangt daarvoor geen salaris, maar heeft de belofte gekregen dat hij achteraf voor zijn werk beloond zal worden.

Na afloop van de verkiezingen in september 2017 hoort uw man echter niets van de toezeggingen die hem zijn gedaan. In de maanden februari 2018 tot februari 2019 reclameert uw man enkele keren bij het comité van de MPLA zijn achterstallige beloning en hij neemt eenmaal deel aan een manifestatie in Maianga. Vanaf mei 2019 ontvangt uw man berichten met bedreigingen op zijn gsm. In totaal ontvangt uw man 4 anonieme berichten op zijn telefoon. Op 25 juli 2019 wordt u, terwijl u reeds zwanger bent, thuis aangevallen door gemaskerde mannen en wordt u het slachtoffer van seksueel geweld. Uw man was op dat moment niet thuis. In de nacht van 10 op 11 november wordt u opnieuw aangevallen. Ook dit keer lukt het uw man aan de aanval te ontsnappen, maar u wordt voor een tweede keer seksueel misbruikt. De volgende ochtend gaat u samen met uw man naar het ziekenhuis en diezelfde dag, op 11 november, wordt uw vierde zoon geboren. In

het ziekenhuis leert u een zekere H. kennen. Na uw verhaal aangehoord te hebben helpt H. uw vertrek uit Angola te organiseren.

Op 05 februari 2020 neemt u samen met uw man en kinderen het vliegtuig naar Portugal. Na enkele dagen in Lissabon te hebben verbleven, besluit u door te reizen naar België waar u samen met uw gezin op 08 februari 2020 aankomt. Op 26 februari 2020 dient u samen met uw man een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: de cédulas pessoais van uw man, uzelf en uw vier kinderen, uw trouwakte, een attest van uw behandelend psycholoog, een zestal foto's ter staving van uw man zijn werkzaamheden voor de verkiezingen, een medisch verslag van uw man opgesteld door dr. A. en een attest van VDAB waarin staat dat u in België een beroepsopleiding volgt.

B. Motivering

U werd tweemaal door het Commissariaat-generaal gehoord, te weten op 08 september 2022 als ook op 14 mei 2024. In onderstaand schrijven zal telkens naar de twee persoonlijke onderhouds worden gerefereerd als "NPO 1", te weten het persoonlijk onderhoud op 08 september 2022 en "NPO 2", te weten het persoonlijk onderhoud op 14 mei 2024.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo zou u in Angola tweemaal het slachtoffer zijn geweest van seksueel geweld, feiten welke waarvoor u in België EMDR therapie heeft gevolgd. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er door de protection officer rekening gehouden met uw profiel en werd er steeds begrip getoond voor uw emotionaliteit. Gedurende het persoonlijk onderhoud werd u de mogelijkheid geboden om extra pauzes te nemen. Verder gaf de protection officer u ook de tijd om tot rust te komen wanneer u een moeilijk moment had.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het onderhoud geheel op een normale wijze heeft plaatsgevonden en dat u uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten, zonder daarbij ernstige moeilijkheden op psychisch of fysiek vlak te ondervinden. U gaf ook op het einde van beide onderhouds aan dat u alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming uiteen heeft kunnen zetten (NPO 1, p.33 en NPO 2, p.25).

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u aangetekend werden verstuurd op 21 mei 2024. Het CGVS mocht geen opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud van u ontvangen, waardoor de conclusie wordt getrokken dat u akkoord gaat met de inhoud van deze zoals opgesteld door de protection officer.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U haalt in uw verzoek om internationale bescherming aan dat u in Angola vervolging door de Angolese overheid en de MPLA vreest vanwege dat uw man de door hen gedane beloftes van huis en werk reclamierde, als ook omdat uw man op de hoogte zou zijn van de fraude die er plaats zou hebben gevonden tijdens de nationale verkiezingen in 2017.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, M.D. (DVZ nr. 9.XXX.XXX CGVS. nr. 20/XXXXXX) werden uiteengezet, namelijk dat jullie uw land van herkomst, Angola, verlaten hebben door de vervolging van uw echtgenoot door de Angolese overheid en de MPLA vanwege zijn reclameren van de beloftes die aan hen werden gedaan als ook omdat hij op de hoogte zou zijn van fraude tijdens de verkiezingen in 2017.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan het politiek activisme van uw echtgenoot en derhalve ook niet aan de vervolging van de Angolese overheid en MPLA vanwege zijn activisme. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot, M.D. (DVZ nr. 9.XXX.XXX CGVS. nr. 20/XXXXXX), werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[...] [zie supra]

Wat betreft de vrees die ook u aanhaalt in hoofdte van uw kinderen F.M.C.D., E.C.D., J.F.C.D. en M.E.C.D. dient opgemerkt te worden dat deze vrees gestoeld is op de door u aangehaalde vrees voor de Angolese overheid. Er is echter al vastgesteld dat het CGVS het niet geloofwaardig acht dat u vervolgd zou zijn door de Angolese overheid (supra). Bijgevolg is de vrees in hoofdte van uw kinderen F.M.C.D., E.C.D., J.F.C.D. en M.E.C.D. eveneens ongeloofwaardig.

Er dient te worden opgemerkt dat het mogelijk is dat u in Angola inderdaad het slachtoffer werd van seksueel geweld. Maar, hoe ingrijpend een dergelijke gebeurtenis ook moge zijn, gezien de ongeloofwaardigheid van de door uw geschetste context waarin het seksueel geweld plaats zou hebben gevonden, kan het niet anders dan dit als een losstaande gebeurtenis te beschouwen die niet onder de Conventie van Genève valt. U

noemt tevens geen redenen om aan te nemen dat u in Angola opnieuw slachtoffer zou worden van gelijkaardige feiten.

Uit al het bovenstaand dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land verlaten heeft uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Alle voorgelegde documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen derhalve bovenstaande beoordeling niet wijzigen.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota met opmerkingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoekers hebben de Raad echter op 16 december 2024 per elektronische post (J-Box) gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekers wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat zij wel degelijk nood hebben aan internationale bescherming.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

4. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege verweerder een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. Verweerder voegt bij deze nota met opmerkingen de statuten van de 'MPLA' met een vertaling.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Verzoekers verklaren dat verzoeker niet werd vergoed voor zijn werk voor de 'MPLA' tijdens de verkiezingscampagne van 2017, waarna zij werden bedreigd en aangevallen. Voor de samenvatting van verzoekers' vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting door verzoekers niet wordt betwist.

8.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

(i) in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker:

“Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u aangetekend werden verstuurd op 21 mei 2024. Het CGVS mocht geen opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud van u ontvangen, waardoor de conclusie wordt getrokken dat u akkoord gaat met de inhoud van deze zoals opgesteld door de protection officer.

U werd tweemaal door het Commissariaat-generaal gehoord, te weten op 08 september 2022 als ook op 14 mei 2024. In onderstaand schrijven zal telkens naar de twee persoonlijke onderhouds worden gerefereerd als “NPO 1”, te weten het persoonlijk onderhoud op 08 september 2022 en “NPO 2”, te weten het persoonlijk onderhoud op 14 mei 2024.

U haalt in uw verzoek om internationale bescherming aan dat u in Angola vervolging door de Angolese overheid én de MPLA vreest vanwege dat u uw door hen gedane beloftes van huis en werk reclameerde, als ook omdat u op de hoogte zou zijn van de fraude die er plaats zou hebben gevonden tijdens de nationale verkiezingen in 2017.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd doordat u tijdens het tweede onderhoud bij aanvang aangeeft op DVZ in 2020 én bij het eerste onderhoud op het CGVS in 2022 niet naar waarheid te hebben gesproken over uw reis- en identiteitsdocumenten, noch over uw reis naar België, noch over de personen die u geholpen zouden hebben.

Op DVZ en tijdens het eerste onderhoud verklaarden u en uw vrouw dat uw reisdocumenten vlak voor vertrek door een derde persoon zouden zijn geregeld en dat u de paspoorten nooit in handen zou hebben gehad (Verklaring DVZ, vraag 28 en NPO 1, p. 6-7). **Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud blijkt u opeens al meer dan 10 jaar voor effectieve vertrek uit Angola en om redenen vreemd aan uw vluchtmotieven in het bezit te zijn geweest van een internationaal paspoort.** U had namelijk al eerder de intentie om Angola te verlaten om in het buitenland te gaan werken, maar “het was u niet eerder gelukt” (NPO 2, p.5-6). Uw vrouw gaf -na meerdere keren insisteren van de protection officer- uiteindelijk toe dat u beide zowel haar paspoort als de visums bij de Portugese ambassade zelf hebben aangevraagd en dat u beide dit zonder problemen hebben kunnen doen (20/XXXXXB: NPO2, p.24-25).

Ook geeft u geen duidelijkheid over waar u heeft verbleven na aankomst in Europa en blijken u en uw vrouw niet rechtstreeks van Angola naar België te zijn gereisd (Vragenlijst DVZ, vraag 37), maar u zou naar **Lissabon in Portugal** zijn gevlogen en daar enige tijd hebben verbleven zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO 2, p.3-5). Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u nog niet geweten te hebben waar u zou zijn geland en dat u met uw vrouw discussieerde over of het nu Spanje of Portugal geweest was (NPO 1, p.9). U verklaarde tijdens het tweede onderhoud dan weer slechts twee dagen in **Portugal** te hebben verbleven, te weten van 05 tot 07 februari 2020, waarna u direct doorreisde naar België (NPO 2, p.3), doch u laat het na hier bewijzen van voor te leggen. Bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België heeft u verklaard **19 dagen later, te weten op 24 februari 2020 in België te zijn aangekomen** (zie ook Bijlage 26).

Bovendien hebben zowel u als uw vrouw tijdens het **eerste persoonlijk onderhoud** uitgebreide verklaringen afgelegd over de eerste periode in België (NPO 1, p.12-13). Een tijd waarvan uw vrouw zelfs aangaf dat uw gezin **opgesloten** zou hebben gezeten (NPO 1 p.11-12 en 20/XXXXXB NPO 1, p.14-16). Verklaringen welke dan tijdens het tweede onderhoud volledig **verzonnen** bleken te zijn, daar u gedurende ruim twee weken, zo verklaarde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, in de buurt van Mechelen **bij vrienden zou hebben verbleven** (NPO 2, p.8-9).

Een verklaring **waarom** u de eerste jaren na uw aankomst in België **onwaarheden** heeft verklaard over uw vertrek uit Angola, uw reisweg én uw verblijf in Europa geeft u niet, waardoor uw algemene geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd.

Het gegeven dat u “zelf” bij aanvang van het tweede onderhoud naar voren komt met bovenstaande ‘correcties’ is geen verschoningsgrond, noch vergoelijking, daar u in de lange periode tussen de twee persoonlijke onderhouds op het CGVS geen enkele blijk heeft gegeven van ook maar een intentie om aan te geven dat uw eerdere verklaringen niet naar waarheid waren. Dat u vooraleerst heeft **verzwegen** in andere Europese landen verbleven te hebben, u in Portugal géén verzoek om internationale bescherming heeft ingediend én u geen duidelijk zicht geeft op waar en wanneer u dan wél na uw vertrek uit Angola, als ook na aankomst in Europa heeft verbleven, zijn stuk voor stuk elementen die uw algemene geloofwaardigheid aantasten en bovendien uw (dringende) nood aan internationale bescherming ondermijnen aangezien u naliet om onmiddellijk na uw aankomst in Europa internationale bescherming aan te vragen.

Er wordt bovendien vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het is niet geloofwaardig dat u en uw gezin in Angola in 2019 slachtoffer zijn geworden van vervolgingsfeiten door de Angolese overheid vanwege uw reclameren van onbetaald loon en uw werkzaamheden tijdens de kiezingcampagne van de MPLA in 2017.

U stelt als chauffeur te hebben gewerkt tijdens de verkiezingen in 2017 en dat u en uw gezin in Angola vervolgd werden, omdat u de vergoeding voor uw verrichte werk opeiste, als ook omdat u getuige zou zijn geweest van verkiezingsfraude.

*Allereerst stelt het CGVS niet meteen in vraag dat u enige rol zou hebben gespeeld tijdens de verkiezingscampagne in 2017, maar het CGVS sluit wel een rol van (enig) belang uit, gezien uw wel erg beperkte verklaringen over uw zogenaamde functie tijdens deze campagne. **Het is dan ook niet geloofwaardig dat u en uw gezin vervolgd werden in Angola omwille van uw werk voor de verkiezingscampagne van het MPLA in 2017.***

Het is zoals gezegd niet geloofwaardig dat u een grote of belangrijke rol speelde tijdens de verkiezingscampagne van de MPLA in 2017:

- ***U weet niet**, ondanks uw werkzaamheden tijdens de verkiezingen voor de partij en waardoor u vervolging vreest én ondanks dat u "rechtstreeks" onder de campagneleider zou hebben gewerkt (NPO 2, p.16), **waar de verkiezingscampagne van de MPLA in 2017 over ging, noch wat de verkiezingsslogan van de MPLA toen was (NPO 1, p.26).***

- ***Uw vrouw weet niet eens**, ondanks uw werk voor de partij en ondanks dat u beiden de MPLA als vervolgingsactor aanwijzen, **waar de afkorting MPLA voor staat (20/XXXXX B - NPO 1, p.30).***

- ***U geeft geen eenduidige, noch geloofwaardige verklaringen over wie uw directe leidinggevende was tijdens uw werkzaamheden als chauffeur.** Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat u direct onder leiding van generaal K. stond (NPO 1, p.24). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zwakt u dit af door te zeggen dat generaal K. rechtstreeks contact had met "de mannen" voor wie u chauffeur was (NPO 2, p.17). Generaal K. is de bijnaam voor General M.H.V.D. Jr., welke in 2017 het hoofd was van het nationale onderzoeks- en analysebureau (GEPA), als ook het hoofd van de militaire staf van de president. **Het is niet aannemelijk dat u als tijdelijke chauffeur zónder enige lidmaatschap van de partij (en die aangeeft zelfs "anti-partij" te zijn) en zónder arbeidscontract (NPO 1, p.26 en NPO 2. P.11-12) tijdens een verkiezingscampagne direct onder de rechterhand van de Angolese president zou werken. Het feit dat u dit wel beweert, als ook dat u geen kennis heeft over de inhoud van de verkiezingscampagne, ondermijnt de geloofwaardigheid van de rol die u gespeeld zou hebben tijdens die verkiezingscampagne.***

Ook over met wie u samengewerkt zou hebben tijdens de 7 maanden geeft u geen helder inzicht of eenduidige verklaringen:

- *Tijdens het eerste onderhoud verklaart u dat u chauffeur was voor de delegaties van Zuid-Afrika, Namibië en Rwanda (NPO 1, p.21), tijdens het tweede onderhoud spreekt u enkel nog over Zuid-Afrikanen (NPO 2, p.13).*

- *Ondanks dat u 7 maanden 'heel veel uren, véél dagen' zou hebben samengewerkt met een drietal buitenlanders (NPO 2, p.13) en pas drie dagen voor het einde van de verkiezingscampagne van uw werk weer naar thuis terugkeerde (NPO 1, p.30), u kan de namen van die drie buitenlanders niet eenduidig zeggen, noch bent u consistent over uit welk land zij zouden komen. Zo noemt u één van de mannen zowel Marcos, Matthew als Matthias en beweert u dat Eli zowel uit Zuid-Afrika als Namibië kwam (NPO 1, p.28 en NPO 2, p.17).*

- *Van de enige directe Angolese collega die u gehad zou hebben, een zekere Elia kan u dan weer enkel de voornaam geven (NPO 1, p.28).*

- *Tijdens het tweede onderhoud beweert u dan weer géén directe Angolese collega's te hebben gehad (NPO 2, p.13).*

Voor iemand die 7 maanden intensief gewerkt zou hebben aan een verkiezingscampagne (NPO 2, p.12-13) mag tenminste verwacht worden dat hij meer gedetailleerde informatie kan geven over zijn directe leidinggevende, als ook over zijn directe collega's. Het feit dat u dit niet kan ondermijnt uw rol tijdens de MPLA verkiezingscampagne in 2017 nog meer.

Het is eveneens niet geloofwaardig dat u geïsoleerd zou worden, omdat u op de hoogte zou zijn van gepleegde verkiezingsfraude.

- *U geeft zelf aan dat de informatie die u zou hebben over verkiezingsfraude, "**publieke kennis**" is en dat iedereen die voor de verkiezingen had gewerkt dat er van op de hoogte was (NPO 2, p.26) .*

- *U geeft zelf aan dat u geen bewijs heeft van mogelijke fraude die zou zijn gepleegd en u weet zelf ook niet waarom de MPLA juist u zou vervolgen (NPO 2, p.26).*

- *Gezien de Angolese overheid meer dan 3000 nationale en internationale observators had uitgenodigd om het verloop van de verkiezingen te monitoren is het niet aannemelijk dat de Angolese overheid en de MPLA u als eenvoudige chauffeur zouden viseren (zie ook COI, blauwe map, administratief dossier).*

- *Zoals supra uiteengezet, is het niet geloofwaardig dat u een hoge rol of positie gehad zou hebben tijdens de verkiezingscampagne, waardoor het ook niet geloofwaardig is dat u beschikt over gevoelige informatie over verkiezingsfraude.*

U maakt daarnaast niet aannemelijk dat de geweldsincidenten waar u en uw gezin in 2019 het slachtoffer van werden, gerelateerd zijn aan het werk wat u 2 jaar eerder zou hebben verricht voor de MPLA tijdens de verkiezingen in 2017. U geeft namelijk enkel vage en algemene verklaringen over wat de nasleep was van het reclameren van uw achterstallig loon:

- **U kan niet uitleggen wie uw agressoren zouden zijn en u weet ook niet wie specifiek u zou willen doden** (NPO 2, p.20). U verklaart enkel dat het “mensen zijn die voor de regering werken” (NPO 2, p.20). U denkt verder ook dat het mensen zijn die voor de MPLA werken en dat ze u zouden willen doden omdat u opeiste wat u had moeten krijgen, maar wat u niet heeft gehad (NPO 2, p.20-21).

- In de 4 berichten die u vanaf mei 2019 zou hebben ontvangen stond niet vermeld wie de afzender was en u kende het nummer waarvan ze gestuurd werden eveneens niet (NPO 2, p.19).

- U spreekt vaag over “jongeren die begonnen te verdwijnen en die na een nacht dood werden aangetroffen” (NPO 1, p.23 en NPO 2, p.19). U had dit gehoord op de radio en verklaart dat “iedereen” erover sprak.

- Het is pas daarna dat u de link legde tussen de berichten die u zou hebben ontvangen en de jongeren die stierven (NPO 2, p.19-20).

- U verklaart dat “heel veel van die mensen, heel veel van hen hadden meegewerkt aan de verkiezingen in 2017 stierven” (NPO 2, p.22), **u kent echter niemand persoonlijk, ook niet van uw verkiezingscampagnecollega’s, die vervolgd zou zijn geweest** (NPO 2, p.20).

- U baseert uw angst voor vervolging door de Angolese overheid enkel op wat u heeft gehoord en gelezen op het Internet, de radio en nieuwszenders en op wat u denkt (NPO 1, p.29 en NPO 2, p.19-22).

- **U werkte bovendien tot de maand oktober 2017 voor de nationale verkiezingen, maar uw gezin zou pas zijn aangevallen in juli 2019.** Ondanks dat u in die bijna twee jaar regelmatig uw onbetaalde loon zou zijn gaan reclameren bij het centraal comité van de MPLA (NPO 1, p.28) en begin 2019 deelnam aan een manifestatie die door de politie uiteen gedreven zou zijn, zou u pas in mei 2019 voor het eerst een anoniem bericht met bedreiging hebben ontvangen, waarvan u denkt dat het van de MPLA komt (NPO 2, p.20).

Uw vrees bestaat dan ook enkel uit eigen aannames welke u op geen enkele wijze staft: niet met documenten, noch met overtuigende verklaringen.

Uw reacties op en gedragingen na de verklaarde vervolgingsfeiten zijn tenslotte ook weinig aannemelijk voor iemand die de Angolese overheid vreest.

- U heeft de berichten met bedreigingen, ondanks dat zij het enige tastbare bewijs vormen dat u vervolgd werd, niet bewaard (NPO 1, p.33).

- Na ontvangst van de dreigberichten zou u uw telefoonnummer niet veranderd hebben. Dit omdat u er eenvoudigweg niet aan toegekomen zou zijn (NPO 2, p.21) én omdat u “gehecht” was aan het telefoonnummer (NPO 1, p.33).

- U veranderde uw gsm-nummer dan opmerkelijk genoeg wél vlak voor uw vertrek uit Angola (NPO 1, p.33).

- [...]

- Ondanks uw beweerde vrees voor en vervolging door de Angolese overheid en MPLA, heeft u zonder problemen reisdocumenten kunnen bekomen én zonder problemen het land kunnen verlaten – hierbij gebruik makend van uw eigen Angolese paspoort (NPO 2, p.6 en p.27).

Er dient te worden opgemerkt dat het mogelijk is dat u -en uw vrouw in het bijzonder- in Angola het slachtoffer werden van geweld. Maar, hoe ingrijpend dergelijke gebeurtenissen ook mogen zijn, gezien de ongeloofwaardigheid van de door u geschetste context waarin eventuele geweldsincidenten plaats zouden hebben gevonden, kan het niet anders dan dit als losstaande gebeurtenissen te beschouwen die niet onder de Conventie van Genève vallen of gelinkt kunnen worden aan één van de criteria van de Geneefse conventie. U noemt tevens geen gegronde redenen om aan te nemen dat u in Angola opnieuw slachtoffer zou worden van eventuele gelijkaardige feiten.

Uit al het bovenstaand dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land verlaten heeft uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de vrees die u aanhaalt in hoofde van uw kinderen F.M.C.D., E.C.D., J.F.C.D. en M.E.C.D. dient opgemerkt te worden dat deze vrees gestoeld is op de door u aangehaalde vrees voor de Angolese overheid. Er is echter al vastgesteld dat het CGVS het niet geloofwaardig acht dat u vervolgd zou zijn door de Angolese overheid (supra). Bijgevolg is de vrees in hoofde van uw kinderen F.M.C.D., E.C.D., J.F.C.D. en M.E.C.D. eveneens ongeloofwaardig.

Tot slot moet vermeld worden dat uw gezondheidstoestand (uw knieprobleem) niet in twijfel getrokken wordt.

Er dient echter te worden opgemerkt dat deze problemen een velerlei aan oorzaken kan hebben. Bovendien zijn deze medische problemen die u aanhaalt als reden voor uw verzoek tot internationale bescherming, als ook uw eventuele nood aan medische verzorging, motieven die zijn vreemd aan de Conventie van Genève, en zijn ze evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade uitmaken zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van uw nood aan medische verzorging in België dient u de geëigende procedure te volgen, met name een aanvraag in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

(ii) in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster:

“Wat betreft de vrees die ook u aanhaalt in hoofde van uw kinderen F.M.C.D., E.C.D., J.F.C.D. en M.E.C.D. dient opgemerkt te worden dat deze vrees gestoeld is op de door u aangehaalde vrees voor de Angolese overheid. Er is echter al vastgesteld dat het CGVS het niet geloofwaardig acht dat u vervolgd zou zijn door de Angolese overheid (supra). Bijgevolg is de vrees in hoofde van uw kinderen F.M.C.D., E.C.D., J.F.C.D. en M.E.C.D. eveneens ongeloofwaardig.

Er dient te worden opgemerkt dat het mogelijk is dat u in Angola inderdaad het slachtoffer werd van seksueel geweld. Maar, hoe ingrijpend een dergelijke gebeurtenis ook moge zijn, gezien de ongeloofwaardigheid van de door uw geschetste context waarin het seksueel geweld plaats zou hebben gevonden, kan het niet anders dan dit als een losstaande gebeurtenis te beschouwen die niet onder de Conventie van Genève valt. U noemt tevens geen redenen om aan te nemen dat u in Angola opnieuw slachtoffer zou worden van gelijkaardige feiten.

[...]

Alle voorgelegde documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen derhalve bovenstaande beoordeling niet wijzigen.”

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven.

De Raad stelt vast dat verzoekers er in onderhavig verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. In wezen blijven zij slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift erop wijzen dat zij steeds consistent hebben verklaard dat zij voor het verkrijgen van hun reisdocumenten de hulp van de heer H. hebben ingeschakeld, dient erop gewezen dat dit element op zich geen afbreuk doet aan het leugenachtig karakter van hun eerdere verklaringen over hun reisdocumenten en reisweg afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens hun eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dat zij op aanraden van derden dergelijke leugenachtige verklaringen aflegden, vormt geenszins een afdoende verschoning. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Waar verzoekers verder aanvoeren dat zij na hun aankomst in België nog twee weken bij de broer van een jeugdvriend van verzoeker verbleven en dat zij deze persoon niet in hun verhaal wensten te betrekken uit vrees dat hij hierdoor problemen zou ondervinden, laten zij na concreet te duiden waarom zij nadien plots toch hun verblijf bij deze man vermeldden. Evenmin duiden verzoekers op welke wijze deze man problemen zou (kunnen) ondervinden indien zij van meet af aan melding zouden hebben gemaakt van hun verblijf bij hem, temeer daar zij beweren dat deze man hen hielp bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming en hij dus klaarblijkelijk wel op de hoogte was van deze procedure. De leugenachtige verklaringen die verzoekers aanvankelijk ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens hun eerste persoonlijk onderhoud aflegden over hun reisdocumenten en reisweg, doen dan ook wel degelijk afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid. Dat zij bovendien nalieten om na hun aankomst in Europa (Portugal) meteen om internationale bescherming te verzoeken, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de nood aan internationale bescherming die zij heden middels hun verzoeken om internationale bescherming aan de Belgische asielinstanties kenbaar maakten. Aangezien zij beweren hulp te hebben gehad bij hun vertrek uit Angola, verzoeker reeds eerder een paspoort had en zij na hun aankomst in België bij de broer van verzoekers jeugdvriend terecht konden, kan geen geloof worden gehecht aan hun bewering dat zij niet op de hoogte waren van het bestaan van de procedure om internationale bescherming, temeer daar zij het leugenachtig karakter van hun verklaringen pas tijdens hun tweede persoonlijk onderhoud, ruim anderhalf jaar na hun eerste persoonlijk onderhoud, opbiechtten.

Verder stellen verzoekers dat verzoeker wel degelijk een belangrijke rol speelde tijdens de verkiezingscampagne van de ‘MPLA’ in 2017. Zij verwijzen hierbij naar verzoekers verklaringen en naar de foto’s die zij neerlegden (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier). Betreffende deze foto’s dient er vooreerst op gewezen dat dergelijke privéfoto’s wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden slechts een geringe bewijswaarde hebben. Uit deze foto’s kan niet worden afgeleid welke rol verzoeker precies speelde tijdens de verkiezingscampagne van de ‘MPLA’ in 2017.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij chauffeur was en mensen trachtte te ronselen voor de 'MPLA'. Bezwaarlijk kan uit deze verklaringen blijken dat verzoekers rol bij deze verkiezingscampagne van groot belang was. Verzoeker verklaarde immers slechts dat hij bij de inhuldiging dichtbij presidenten van andere landen en andere hooggeplaatste personen kon komen, hetgeen andere burgers niet te beurt valt (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker 8 september 2022, p. 29). Op zich toont dit niet aan dat verzoeker daadwerkelijk een belangrijke rol speelde tijdens de verkiezingscampagne van de 'MPLA' in 2017.

De geloofwaardigheid van het belang van verzoekers rol bij deze verkiezingscampagne wordt verder ondermijnd waar in de bestreden beslissingen terecht wordt gemotiveerd dat de kennis van verzoekers over deze campagne en de 'MPLA' op verschillende vlakken te wensen overlaat (zie *supra*). Waar verzoekers in hun verzoekschrift wijzen op de vermelding van '1995' als oprichtingsdatum van de 'MPLA' in de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud, hetgeen een vergissing zou zijn daar dit '1975' was, wordt hierover niets vermeld in de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen. Verder blijkt verzoekers kennis zich te beperken tot enkele algemeenheden over de 'MPLA' (dat ze al lang aan de macht zijn, dat ze tegen het kolonialisme waren, dat ze het land willen ontwikkelen, dat ze zich als de partij van het volk zien), hetgeen op zich geenszins volstaat om het voorgehouden belang van verzoekers betrokkenheid bij de verkiezingscampagne van de 'MPLA' in 2017 aan te tonen. In de bestreden beslissingen wordt bovendien terecht gewezen op verzoekers gebrekkige kennis over de inhoud van deze campagne zelf. Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift weliswaar op dat de campagne reeds van 2017 dateert, doch aangezien verzoekers heden beweren internationale bescherming te behoeven omwille van verzoekers deelname aan deze campagne, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich hieromtrent terdege trachten te informeren. Temeer daar verzoeker verklaarde dat verschillende elementen van zijn kennis over de 'MPLA' op het internet kunnen worden teruggevonden (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker 14 mei 2024, p. 26). Dat verzoeker de slogan van de 'MPLA' tijdens deze verkiezingscampagne maar bij benadering kan benoemen en er niet in slaagt concreet te duiden welke thema's tijdens deze campagne aan bod kwamen, zoals ook uit het verzoekschrift (p. 12) blijkt, ondermijnt dan ook wel degelijk de ernst en de geloofwaardigheid van de grootte van verzoekers betrokkenheid bij deze verkiezingscampagne in 2017. In dezelfde zin is het niet aannemelijk dat verzoekster niet correct kan aangeven waarvoor de afkorting 'MPLA' staat.

Voorts wordt er in de bestreden beslissingen eveneens terecht op gewezen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, zonder enige voorafgaande ervaring, zonder lid te zijn van de 'MPLA' en zonder contract, een nauwe medewerker van generaal K., de rechterhand van de president, zou kunnen worden. Waar kan worden aangenomen dat verzoeker tijdens de verkiezingscampagne van 2017 mensen trachtte te ronselen voor de 'MPLA' door het uitdelen van pamfletten en het spreken met mensen in dorpen, is het geenszins aannemelijk dat hem tijdens deze campagne een rol zou worden toegewezen waarbij hij in nauw contact zou komen met de rechterhand van de president en buitenlandse gasten. Waar verzoekers stellen dat meer vragen hadden moeten worden gesteld over het bevel van generaal K., laten zij na concreet te duiden welke vragen volgens hen nog hadden moeten worden gesteld, welke bijkomende informatie zij nog hadden willen geven en/of op welke wijze deze informatie een ander licht zou werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen. In het licht van de devolutieve werking van onderhavig beroep met volle rechtsmacht kan dergelijk verweer allerminst overtuigen. Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud sprak over zijn werk voor drie buitenlandse delegaties (uit Zuid-Afrika, Rwanda en Namibië), doch de delegaties uit Rwanda en Namibië vergat te vermelden tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud, bevestigen zij de motivering dienaangaande in de bestreden beslissingen. Dat verzoeker niet de volledige zeven maanden van zijn werk voor de 'MPLA' voor de Rwandese en Namibische delegatie werkte, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoeker deze delegaties niet vermeldde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud. Waar zij verwijzen naar de voorgelegde foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient herhaald dat uit deze foto's, die slechts een geringe bewijswaarde hebben, niet kan worden afgeleid wat verzoekers rol precies was tijdens de verkiezingscampagne van de 'MPLA' in 2017. Waar verzoekers verder in hun verzoekschrift stellen dat verzoeker twee van de drie collega's van hem consistent benoemde (Eli en Jacob) en dat Eli een Zuid-Afrikaan is en geen Namibiër, komen zij niet verder dan het bevestigen van één versie van de dienaangaande terecht in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden niet ongedaan maakt. Waar verzoekers betogen dat verzoeker verklaarde dat zijn collega Elia in een wijk in Angola woonde en dus niet uitdrukkelijk verklaarde dat Elia Angolees was, dient vastgesteld dat verzoekers verklaring hierover een antwoord betreft op de vraag vanwaar Elia vandaan kwam (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker 8 september 2022, p. 29). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat, indien Elia daadwerkelijk uit een ander land afkomstig zou zijn dan Angola, verzoeker dit in zijn antwoord op deze vraag zou vermelden en niet enkel zou verwijzen naar zijn verblijf in een Angolese wijk. Dergelijk gekunstelde poging om verzoekers verklaringen *post factum* alsnog met elkaar te verzoenen, is geenszins ernstig.

Aangezien uit het voorgaande is gebleken dat verzoekers rol bij de verkiezingscampagne van de 'MPLA' in 2017 beperkt was tot het ronselen van mensen en hij geenszins aannemelijk maakt een belangrijke functie te

hebben gehad bij deze campagne en/of daadwerkelijk toegang te hebben gehad tot hooggeplaatste en invloedrijke personen en informatie, wordt in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld dat verzoekers evenmin aannemelijk maken dat zij door de Angolese autoriteiten en/of leden van de 'MPLA' werden geïdoleerd. Tevens wordt terecht vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn kennis van de beweerde verkiezingsfraude is gebaseerd op publiek toegankelijke bronnen, dat verzoekers vrees om door de 'MPLA' te worden geïdoleerd is gebaseerd op nieuwsberichten en eigen aannames zonder concrete aanwijzingen en dat zijn gedragingen ingevolge de voorgehouden bedreigingen geenszins aannemelijk zijn. In hun verzoekschrift komen verzoekers dienaangaande niet verder dan het volharden in hun eerdere verklaringen met betrekking tot de voorgehouden bedreigingen (p. 19-21, 23-25 en 26-28) en te verwijzen naar en citeren uit louter algemene landeninformatie (p. 21-23 en 31-33) die geen betrekking heeft op hun persoonlijke, individuele situatie en die op zich dan ook niet volstaat teneinde de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten alsnog concreet aan te tonen. In zoverre verzoekers het slachtoffer werden van geweld, maken zij, gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun vluchtrelaas, niet concreet aannemelijk in het kader van welke context zij van dit geweld slachtoffer zouden zijn geworden. Waar verzoekers dienaangaande wijzen op hun eerdere verklaringen, stelt de commissaris-generaal in haar nota met opmerkingen bovendien terecht als volgt:

"2.6.1 Verweerder herhaalt dat verzoeker niet aannemelijk wist te maken dat de geweldsincidenten waar verzoeker en zijn gezin in 2019 het slachtoffer van werden, gerelateerd zijn aan het werk dat hij twee jaar eerder zou hebben verricht voor de MPLA tijdens de verkiezingen in 2017. Tot deze vaststelling werd gekomen omdat verzoeker niet kan uitleggen wie zijn agressoren zouden zijn en niet weet wie verzoeker specifiek zou willen vervolgen, in de berichten die verzoeker zou hebben ontvangen niet vermeld stond wie de afzender was en het nummer voor hem ongekend was, dat verzoeker niemand persoonlijk kent die vervolgd zou zijn geweest en dat verzoeker berichten op de radio hoorde dat jongeren zouden verdwijnen en sterven. Verweerder volhardt in de conclusie van de bestreden beslissing dat verzoekers vrees dan ook enkel uit aannames bestaan dewelke op geen enkele wijze gestaafd worden.

2.6.2 De verklaringen van verzoekster slagen er niet in bovenstaande vaststellingen te doen ombuigen. Verzoekster baseert haar beweringen op vermoedens en aannames dat zij werd aangevallen door de leden van de MPLA (20/13431B, NPO 1, p.31, 33; NPO 2, p.20). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud geeft verzoekster expliciet aan dat zij nog steeds niet weet of het gewone dieven waren of daadwerkelijk leden van de MPLA die haar seksueel mishandelden (20/13431B, NPO 2, p.8, 9, 19). De daders hadden hun gezichten verborgen met maskers of mutsen waardoor verzoekster niet kon zien of het beide keren om dezelfde personen ging (NPO 2, p.17). Bovendien gaf verzoekster aan dat zij woonachtig was in een onveilige wijk, waar verkrachtingen niet alleen in die wijk maar in heel Angola veelvuldig voorkomen (NPO 2, p.9).

De stelling van verzoekers dat deze gewelddaden niet los kunnen worden gezien van de problemen die ze hebben ondervonden door verzoekers hulp aan de MPLA en de klachten die hij daarover heeft geuit, kan niet worden gevolgd. Verweerder volhardt dat er geen verband is tussen de betrokkenheid van verzoeker tijdens de verkiezingscampagne van 2017, zijn ontevredenheid bij het centrale comité van de MPLA, de bedreigingsberichten en de twee gevallen van seksueel geweld. Er zijn geen gegronde redenen om aan te nemen dat verzoekster bij terugkeer het risico loopt het slachtoffer te worden van seksueel geweld."

Deze analyse uit verweerders nota met opmerkingen wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Het louter herhalen van de stappen die verzoekers na de beweerde bedreigingen ondernamen (verzoekschrift, p. 26-28) werpt hierop geen ander licht. Verder is het allerm minst aannemelijk dat verzoeker, nadat hij telefonisch werd bedreigd, verzoekster tweemaal seksueel werd aangevallen en zij naar een andere wijk verhuisden, nog hoop zou hebben dat hij telefonisch zou worden gecontacteerd om een oplossing voor het voorgehouden probleem van de achterstallige betalingen te bekomen en daarom zijn telefoonnummer pas vlak voor zijn vertrek uit Angola veranderde.

In zoverre geloof kan worden gehecht aan verzoekers politiek activisme voor de 'MPLA' tijdens de verkiezingscampagne van 2017 en verzoekers in hun verzoekschrift wijzen op het bestaan van een politieke overtuiging in zijn hoofde in de zin van artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten. Het loutere feit dat verzoeker blijkt geeft van een politieke overtuiging, betekent niet dat hij omwille van deze overtuiging ook daadwerkelijk vervolging dient te vrees. Verzoekers dienen deze vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, geheel in gebreke.

In zoverre verzoekers aannemelijk maken dat zij het slachtoffer werden van geweld, is het, gelet op de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, allerm minst aangetoond dat dit geweld plaatsvond in de door hen geschetste context. In het licht van het gestelde in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, doet de ongeloofwaardigheid van verzoekers' vluchtrelaas besluiten dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat zij niet opnieuw het slachtoffer zullen worden van voormeld geweld. Het komt te dezen niet aan de

asielinstanties toe te gissen naar een mogelijke andere oorzaak of context van dit geweld. Immers behoort het op dit vlak aan verzoekers om in het licht van de op de hen rustende medewerkingsplicht aan de asielinstanties de oorzaak en context van dit geweld aan de hand van een coherent, gedetailleerd, doorleefd en geloofwaardig relaas duidelijk te maken, *quod non*.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker tussen 2012 en 2020 geen berichten op zijn Facebookprofiel plaatste, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing(en).

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoekers er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekers niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekers en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

8.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

8.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekers, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kunnen genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

9.3. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zouden hebben gekend.

9.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekers geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

9.5. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijfentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER